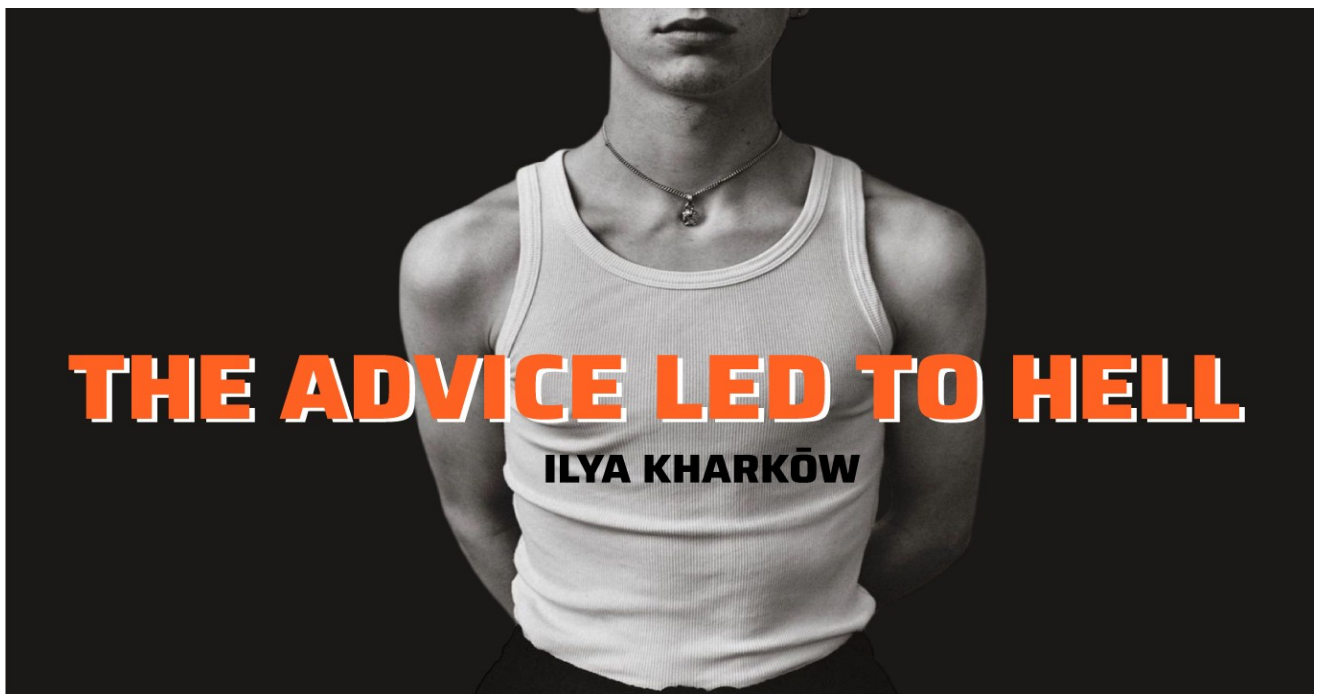

Ilya Kharkow

RADY
VEDOU
DO PEKLA

O tom, jak obtížné bylo dostat se z Kyjeva do Lvova v první den války, jsem psal v románu *THE MINING BOYS*. Ale když jsem se tam konečně dostal, bylo to ještě horší.

Lidé, kteří mě ukrývali, upřímně nechápali, proč nechci bránit zemi se zbraní v ruce. Moje naděje, že se dostanu do Evropy, jim připadala jako zrada. Zároveň jsem před nimi musel skrývat nejen svůj strach, ale i svou kulturu a orientaci.

Ti samí lidé mi poradili, abych se dobrovolně připojil k Teritoriální obraně. Jejich známí, kteří také nechtěli bojovat, se tam přihlásili záměrně, aby je nevzali na frontu. Říkali, že mi dají zbraň a pošlou mě hlídat město. Říkali, že válka bude trvat několik týdnů. Jestli nechceš nikoho zabít, řekli, musíš se přidat k Teritoriální obraně.

Nápad odejít se mi líbil víc. V románu jsem vynechal moment setkání se starým přítelem, který se zajímal o historii. Byl to on, kdo mi řekl, že nejbezpečnějším místem na Ukrajině na začátku války byl Užhorod. Toto město se nachází na hranicích s Maďarskem. Na hranicích jsou rozmístěny jednotky NATO. Proto je tam prý bezpečno.

Jeho vyprávění o bezpečném Užhorodu znělo logicky. Navíc se poblíž nacházely dva hraniční přechody, přes které jsem se mohl pokusit opustit zemi. Když jsem tedy uviděl poloprázdný autobus do Užhorodu, spěchal jsem, abych si do něj sedl.

Tehdy jsem nevěděl, že mým nepřítelem nejsou jen rakety, ale také ukrajinská armáda, policie a místní obyvatelé, kteří byli našťvaní, že chci zachránit svůj život, a ne zemi. Posmívali se mé touze zachovat si život. Smějí se tomu i teď. Moje neochota bojovat je rozčiluje a agresivně se mě snaží nasměrovat na "správnou" cestu. Podle jejich názoru je v době války jen jedna "správná" cesta - se zbraní v ruce.

Je třeba si uvědomit, že naše situace je zoufalá nejen proto, že je válka, ale také proto, že dnes musíme vysvětlovat věci, jako proč je zabíjení špatné. Nemůžeme požadovat, aby jiný člověk obětoval svůj život. Nemůžeme nikoho odsuzovat za to, že nesvrhl režim. Všechny tyto věci můžeme požadovat pouze od sebe, ne od druhých.

Nastoupil jsem do autobusu, ale brzy ho zastavili ukrajinští vojáci. Vytáhli všechny kluky na silnici. Odmítl jsem vystoupit. Mlátili mě. Užhorod nebyl tak bezpečný, jak se zdálo. Je to velké město, proto jsem tam vyčníval jako cizinec. Zvýšené hlídky možná chránily ženy, starší lidi a děti, ale pro mě byly nebezpečné.

Musel jsem se vrátit do Lvova, kde jsem 2,5 měsíce bydlel v kanceláři. Spal jsem pod stolem v konferenční místnosti s prosklenými stěnami. Každý den jsem slyšel historky o tom, jak byl jiný rusky mluvící chlap ve Lvově násilně poslán na frontu. Ale málokdo tomu věřil, protože oficiální média mluvila o nekonečných frontách dobrovolníků. A já se před vší tou hrůzou schovával v té zatracené prosklené místnosti.

Zanedlouho tatáž média oznámila novinku - členi Teritoriální obrany budou moci jít do války. Povoleno. Povoleno! Původně mi však bylo navrženo, abych se tam přihlásil s opačným cílem - chránit se před válkou, ne získat povolení k účasti v ní.

Dobrá rada může být skutečně smrtící. Rady udělené nikoli ze zlého úmyslu, ale z čistého srdce. Ještě před chvílí jsi chtěl utéct před válkou do demokratické Evropy a teď jsi ve vojenské uniformě. Brzy zjistíte, že musíte zabít prvního člověka. Ne ze zlého úmyslu, ale v sebeobraně. Pak zabijí vás. Válka neskončila za dva týdny. Jste mrtví, ale kde jsou ti, kteří vám radili?

**Pro více informací o autorovi
se podívejte na web ikharkow.com**